

Sygnatura akt I C 256/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Agnieszka Hadała

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. w K.

sprawy z powództwa B. A.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego A. K. (1) na rzecz powódki B. A. kwotę 9.425,60 zł (dziewięć tysięcy czterysta dwadzieścia pięć złote i sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.02.2014r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego A. K. (1) na rzecz powódki B. A. kwotę 1.631,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 256/15**

UZASADNIENIE

Powódka B. A. wystąpiła z pozwem przeciwko A. K. (2) żądając zasądzenia od pozwanego kwoty 12.724,56 zł z ustawowymi odsetkami od 1 lutego 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że w dniu 29 grudnia 2011r. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki na kwotę 10.000,00 zł, gdzie cały koszt pożyczki przewidziany był na sumę 14.138,40 zł. Powódka podała dalej, że kwota pożyczki została przeznaczona na spłatę zadłużenia pozwanego A. K. (1) wobec jego wierzycielki H. Ł. (1) a pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki zaciągniętej przez powódkę. Powódka wskazała, że pozwany dokonał tytułem spłaty pożyczki spłaty dwóch rat po 471,28 zł a jedna rata została spłacona wpłacona przez A. K. (3). Powódka podniosła, że przy dokonaniu wpłat przez pozwanego w kwocie 1.413,84 zł, powinien zapłacić powódce pozostałą sumę tj. 12.724,56 zł, a ona spłaca wobec banku pozostałe należności. Żądanie odsetek powódka uzasadniała tym, że wezwała pozwanego w dniu 23 stycznia 2014r. do zapłaty w terminie 7 dni należności, a termin ten upłynął bezskutecznie.

Pozwana A. K. (1) w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że nie wie w jakim celu powódka zaciągnęła kredyt w (...), a tym samym na co przeznaczyła środki uzyskane z tego tytułu. Pozwany zaprzeczył, aby zawierał z powódką umowę co do spłaty zaciągniętej pożyczki. Według pozwanego, powódka, nawet jeśli dokonała wpłaty na wskazane konto, to nie wykazała, by dokonała tego za jego zgodą czy też wiedzą.

Pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków i dowodu z przesłuchania stron z uwagi na niezachowanie formy pisemnej umowy pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. K. (1), noszący wcześniej nazwisko A., winien był H. Ł. (1) pewną kwotę pieniędzy. W wyniku negocjacji prowadzonych w imieniu pozwanego przez adwokata Z. K. (1), zostało ustalone, że pozwany spłaci H. Ł. (1) kwotę 10.000,00 zł.

/dowód: zeznania świadków H. Ł. złożone na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r. i Z. K. złożone na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. /

Pozwany A. A. (2), nie mając pieniędzy na spłatę tego długu poprosił powódkę – wówczas jego teściową, by ta wzięła pożyczkę i dała kwotę 10.000,00 zł adwokatowi. Pozwany zobowiązał się spłacać raty pożyczki do banku

/dowód: zeznania świadka M.W. A. – k -113 odwrot-114, zeznania powódki złożone na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r./

Pozwana zawarła w dniu 29 grudnia 2011 roku z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której otrzymała kwotę 10.000,00 zł. Na podstawie umowy była zobowiązana do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w kwotach po 471,28 zł, płatnych do 27 dnia każdego kolejnego miesiąca począwszy od 27 stycznia 2012r.

/dowód: umowa pożyczki gotówkowej – k – 9-10/

Po otrzymaniu tej kwoty, powódka wręczyła sumę 10.000,00 zł adwokatowi Z. K. (1), który wręczył te pieniądze H. Ł. (1) tytułem spłaty długu obciążającego pozwanego.

/dowód: dowód wpłaty – k 11, zeznania świadków H. Ł. złożone na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r. i Z. K. złożone na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. /

Pierwsze siedem rat do Banku w kwotach po 471,28 zł spłaciła M. A., która pozostawała w tym czasie w związku małżeńskim z pozwanym. Na wypełnionych przelewach jako wpłacającą wpisywała dane swojej matki B. A..

/dowód: zeznania świadka M.W. A. – k -113 odwrot-114, kserokopia przelewów – k – 14-18/

Następne dwie raty za sierpień i wrzesień wpłaciła M. K. (1), z którą związał się pozwany i która później została jego żoną. Wpłaty tych dokonała na prośbę pozwanego. Wpłatę pierwszą opatrzyła ówczesnym nazwiskiem pozwanego (A.) a następną swoim nazwiskiem (wówczas K.). M. K. (1) zapłaciła jeszcze w imieniu pozwanego (oznaczając dowód wpłaty jego nazwiskiem) jeszcze jedną ratę za grudzień 2012r. Wszystkich tych wpłat A. K. (4) dokonała w Oddziale Banku w R..

/dowód: zeznania świadka A.M. K. – k – 114, kserokopia dowodów wpłat – k – 12/

Pozostałe raty pożyczki nie zostały spłacone przez pozwanego.

/okoliczność bezsporna/

Sąd zważył co następuje:

Wbrew twierdzeniom pozwanego wskazywany przez powódkę stosunek zobowiązaniowy, jaki miał łączyć powódkę z pozwanym nie był umową pożyczki. Zgodnie z treścią przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku

i tej samej jakości. Twierdzenia powódki o zawartej pomiędzy stronami umowie wskazuje, że doszło pomiędzy nimi do zawarcia umowy nienazwanej, która polegała na tym, że powódka zaciągnęła w Banku pożyczkę i uzyskane stąd pieniądze przeznaczyła na spłatę długu pozwanego w stosunku do H. Ł. (1), a pozwany zobowiązał się w stosunku do powódki, że spłaci dług powódki w stosunku do Banku.

Niezaprzeczalny jest fakt, że pozwany był winien H. Ł. (1) pewną kwotę pieniędzy i przy porozumieniu pomiędzy stronami tego zobowiązania uczestniczył adwokat Z. K. (1). Zeznania zawnioskowanych przez powódkę świadków i przedstawione dokumenty wskazują, że faktycznie wystąpiła sekwencja zdarzeń, o których mówiła powódka. Skoro bowiem Z. K. (1) otrzymał od powódki kwotę 10.000,00 zł i wręczył ją H. Ł. (3), to logicznym jest, że środki te uzyskała powódka z pożyczki. Zachodzi bowiem koincydencja pomiędzy zaciągnięciem pożyczki przez powódkę i wręczeniem przez nią pieniędzy do rąk adwokata Z. K. (1), a następnie wręczeniem pieniędzy przez tego ostatniego H. Ł. (1). Konsekwentnie więc, dokonywanie spłat pożyczki do Banku przez ówczesną żonę pozwanego, a później, wpłaty dokonywane przez A. K. (4) – przyszłą żonę pozwanego, pozwalają na wyciągnięcie wniosku, iż faktycznie powódkę i pozwanego łączył stosunek umowny opisany wyżej.

Powyższych logicznych wniosków nie mogły obalić zeznania świadków J. K. i H. G., w których mówili oni o dobrej sytuacji materialnej pozwanego w związku z jego pracą w Norwegii. Mogło być tak, że praca pozwanego w Norwegii zapewniła mu wyższe niż przeciętne dochody, niemniej nie budzi wątpliwości fakt, że mimo tych dochodów i pomocy od siostry mieszkającej w Holandii, pozwany był zadłużony u H. Ł. (1). Gdyby faktycznie był w dobrej sytuacji to spłaciłby ten dług dobrowolnie.

Powyższe przesadziło, że sąd przyjął za wiarygodną wersję powódki o wzajemnym zobowiązaniu stron.

Pozwany, nie spłacając rat pożyczki do Banku nie wykonał przyjętego na siebie zobowiązania i jego odpowiedzialność w stosunku do powódki wynika z treści przepisu art. 471 k.c. Przepis ten konstruuje odpowiedzialność odszkodowawczą dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Szkodą w sytuacji jaka wystąpiła w niniejszej sprawie, stanowiła wysokość rat jakie obciążały i obciążają powódkę w związku z niezapłaceniem przez pozwanego rat do Banku. Tak swoje roszczenie sformułował powódka. Błędnie przyjęła ona jednak, że pozwanego obciąża obowiązek zwrotu na jej rzecz kwot równoważnych pierwszym siedmiu ratom. Jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka M. A., to ona dokonała zapłaty pierwszych siedmiu rat. W tym czasie pozostawała ona w związku małżeńskim z pozwanym i dokonując tych wpłat, zwolniła pozwanego z jego obowiązku w stosunku do powódki. Tak więc, przy dokonaniu dalszych wpłat 3 rat przez A. K. (4), pozwanego obciążał obowiązek zapłaty na rzecz powódki kwoty równoważnej 20 ratom po 471,28 zł co dało kwotę 9.425,60 zł i taką kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powódki. Po tym jak pozwany nie wywiązywał się z zobowiązania, został wezwany przez powódkę pismem z 23.01.2014r. do zapłaty powyższej kwoty w terminie do 31 stycznia 2014r. Termin powyższy upłynął bezskutecznie, dlatego zasądzono odsetki od 1 lutego 2014r.

Dalej idące powództwo, ze względów wskazanych wyżej, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo.

Powódka wygrała sprawę w 74% a przegrała w 26%. Odwrotne proporcje dotyczą pozwanego. Na koszty poniesione przez powódkę wchodziły: 637,00 zł – opłata sądowa, 2.400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie była to kwota 3.054,00 zł. Pozwany poniosła następujące koszty: 2.400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie była to kwota 2.417,00 zł. Przy stopniu wygrania i przegrania sprawy przez strony (74% do 26%), przy poniesionych dotychczas przez strony kosztach powódce należałoby się 2.259,96 zł. Dla pozwanej byłaby to kwota 628,42 zł. W związku z tym zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.631,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.